

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เศรษฐกิจที่พัฒนาจะมาเป็นระบบที่เราเห็นกันในทุกวันนี้ มีพื้นฐานมาจากกิจกรรมหลัก 2 ประการ ได้แก่ กิจกรรมการผลิต และกิจกรรมการบริโภค หากในช่วงใดระบบมีภาวะการผลิตเท่ากับภาวะของการบริโภคแล้ว ก็จะเป็นระบบเศรษฐกิจที่สมดุลในตัวเอง ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยปัจจัยแวดล้อมภายนอกใดๆ ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นระบบที่อยู่ในภาวะอุดมคติ ในความเป็นจริงแล้ว ระบบเศรษฐกิจในชุมชนหนึ่งๆ ไม่ว่าจะในระดับท้องถิ่น ระดับภูมิภาค หรือระดับประเทศ จะไม่สามารถดำรงภาวะคงตัวได้อย่างสมบูรณ์ในตัวเอง จำเป็นต้องมีการแลกเปลี่ยนหรือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ชุมชนใดชุมชนหนึ่งจึงอาจผลิตของที่มีไว้ใช้เพื่อการบริโภคเองทั้งหมด หรือก็มีได้บริโภคในสิ่งที่ตัวเองผลิตได้เท่านั้น ดังนั้น หากชุมชนใดยังสามารถที่จะรักษาสัดส่วนหรือขนาดของการผลิตให้เท่ากับสัดส่วนหรือขนาดของการบริโภคได้ ก็จะไม่ประสบกับปัญหาในระบบเศรษฐกิจ แต่หากเมื่อใดที่ชุมชนนั้นไม่สามารถรักษาระดับของการผลิตให้ใกล้เคียงกับระดับของการบริโภคได้เป็นระยะเวลาานาน ก็ย่อมประสบปัญหาเศรษฐกิจ เกิดภาวะที่ต้องพึ่งพาปัจจัยจากภายนอก ซึ่งหากไม่พยายามลดสัดส่วนการบริโภคของตัวเองลงก็ต้องกู้หนี้ยืมสินมาเพื่อตอบสนองความต้องการบริโภคเหล่านั้น (พิพัฒน์ ยอดพฤติการ, 2551, <http://www.uinthetai.com>)

วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศไทยที่ได้เริ่มก่อตัวขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 ได้ส่งผลกระทบต่อให้เกิดการชะลอตัวจนถึงขั้นการถดถอยของระบบเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก และอาจเป็นความร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจของประเทศไทย ทั้งนี้เพราะตลอดระยะเวลา 40 ปีของการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตั้งแต่ฉบับที่ 1 ถึงฉบับที่ 7 ล้วนแล้วแต่เป็นการพัฒนาแบบแยกส่วนและใช้แนวทางทุนนิยมเสรีภายใต้ระบบอุปถัมภ์ที่มุ่งเน้นให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นหลักเพียงประการเดียว แต่ละทิ้งการกระจายทรัพยากรอย่างสมดุล การพัฒนาที่ผ่านมาไม่ได้ให้ความสนใจกับภาคเกษตรกรรมและระบบการศึกษาเท่าที่ควร คนชนบทและคนในเมืองหลวง จึงมีรายได้แตกต่างกันถึง 18 เท่า ทำให้โครงสร้างเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศไม่เข้มแข็ง

ในขณะเดียวกันวัฒนธรรมบริโภคนิยมได้แทรกซึมเข้าไปในทุกส่วนของสังคม การใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยของชนชั้นกลาง และวิถีชีวิตความเป็นอยู่แบบตะวันตก พร้อมเครื่องอำนวยความสะดวกได้รับการโฆษณา เผยแพร่ให้ชนทุกชั้นทุกแห่งหนในประเทศได้รู้ด้วยเทคนิควิธีการที่ทันสมัย จนเป็นความรู้สึกที่ว่า สิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านั้นเป็นสิ่งจำเป็น เป็นหน้าเป็นตา บ้านสวยๆ แบบตะวันตก รถยนต์ มอเตอร์ไซด์ ตู้เย็น โทรทัศน์ ฯลฯ กลายเป็นสิ่งที่แม่เกษตรกรที่ยากจนก็ใฝ่หาวิถีชีวิตที่ “ทันสมัย” เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อรักษาหน้าตาและสถานภาพของตนในสังคม การใช้จ่ายเช่นนี้ อาจกระตุ้นความเจริญเติบโตของภาคอุตสาหกรรมซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นการลงทุนของต่างประเทศ แต่ในขณะเดียวกันก็ทำให้คนไทยใช้ชีวิต

อยู่ในภาวะหนี้สิน สังคม และวัฒนธรรมได้เปลี่ยนไปมาก ความเคารพในอาวุโสและคุณธรรมลดน้อยลงไป แม้ในสังคมชนบท ผู้นำที่เป็นทางการ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ส่วนมากกลายเป็นผู้มั่งคั่ง เป็นพ่อค้าแทนที่จะเป็นผู้อาวุโส ผู้มีคุณธรรมอย่างในอดีต ครอบครัวชนบทแตกแยก เพราะหนุ่มสาวอพยพไปทำงานกรุงเทพฯ เหลือแต่บิดามารดากับเด็กเล็กๆ ที่เป็นหลานเท่านั้นอยู่กับตาชาย ลูกๆ บางครอบครัวลูกสาวส่งเงินมาช่วยเหลือครอบครัวในชนบท แต่หญิงสาวเหล่านั้นบางคนต้องไปทำงานในสถานอาบอบนวด หรือเป็นหญิงบริการ ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อสังคมและวัฒนธรรมไทยด้วย (อกิน รัตพันธ์, 2543 : 31)

นอกจากนั้น หากพิจารณาภาคการผลิตของประเทศไทย จะพบว่า โครงสร้างอุตสาหกรรมไทยต้องพึ่งการนำเข้ากว่าร้อยละ 80 ของมูลค่าทั้งหมด ดังนั้น ยิ่งผลิตมากก็ต้องนำเข้าวัตถุดิบ เครื่องจักร และเทคโนโลยีต่างๆ มากขึ้นตามไปด้วย โครงสร้างดังกล่าวจึงเป็นการพัฒนาที่ผิดพลาด เพราะเป็นการพัฒนาที่พึ่งพามากเกินไป นำไปสู่การขาดดุลการค้าและดุลบัญชีเดินสะพัดมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ วิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เนื่องมาจากราคาที่ดินและราคาหุ้นสูงเกินความเป็นจริง โดยไม่ได้ก่อให้เกิดผลิตภาพใดๆ ตามมูลค่าที่สูงมากนั้น นอกจากนั้น รัฐบาลยังได้มีนโยบายอนุญาตให้นำเงินเข้าและออกได้อย่างเสรี โดยการจัดตั้ง BIBF (Bangkok International Banking Facilities) ประกอบกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ในต่างประเทศถูกมาก จึงทำให้ภาคเอกชนมีการกู้เงินระยะสั้นมากถึง 72,000 ล้านดอลลาร์ในปี พ.ศ. 2539 แต่เมื่อถึงกำหนดชำระหนี้ปรากฏว่าเงินสำรองที่มีอยู่ไม่เพียงพอ ทำให้รัฐบาลประกาศลอยตัวค่าเงินบาท เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2540 (ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ, 2542 : 20-21) ทำให้ค่าเงินบาทอ่อนตัวอย่างทันทีทันใด จากเดิมประมาณ 25.60 บาทต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐฯ เป็น 28.75 บาทต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐฯ ในเวลาเพียง 24 ชั่วโมง และค่าเงินบาทอ่อนตัวลงตามลำดับ จนถึงช่วงต่ำสุดที่เคยตกลงถึง 55 บาทต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐฯ วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจดังกล่าว ส่งผลให้ธุรกิจเอกชน เช่น ธุรกิจบ้านจัดสรร อุตสาหกรรมก่อสร้าง สถาบันการเงิน ธนาคาร ธุรกิจการพิมพ์ การโฆษณา ฯลฯ ถูกกระทบอย่างรุนแรงจนหลายแห่งต้องปิดกิจการ หลายแห่งมีหนี้ท่วมตัว พนักงานจำนวนมากถูกปลดออกจากงาน ซึ่งวิกฤตการณ์ในครั้งนี้ถูกเรียกขานกันว่าเป็น “วิกฤตต้มยำกุ้ง”

แม้ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชจะได้ทรงมีพระราชดำรัสในเรื่อง “พอกินพอใช้” มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2517 แล้วก็ตาม และต่อมายังได้ทรงเน้นทฤษฎีใหม่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 เป็นต้นมา แต่รัฐบาลไทยและชนชั้นนำของประเทศที่มีรายได้จากเศรษฐกิจฟองสบู่ดังกล่าว ก็มิได้ตระหนักถึงคำเตือนของพระองค์ ยังคงมีการบริโภคอย่างฟุ่มเฟือยโดยไม่คำนึงถึงความพอเพียง จนกระทั่งเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540 จึงเป็นที่มาของพระราชดำรัสที่ว่า “การเป็นเสือนั้นไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่เรามีเศรษฐกิจแบบพอมีพอกิน แบบพอมีพอกินนั้นหมายความว่า อุ้มชูตัวเองได้ ให้มีพอกเพียงพอกับตนเอง...” ซึ่งเป็นที่มาของแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงในปัจจุบัน โดยทรงอธิบายความหมายของคำว่า “พอเพียง” เพิ่มเติมว่า “.....มิได้หมายถึงการพอมีพอกินสำหรับใช้ของตัวเอง แต่มีความหมายกว้างขวางกว่าความสามารถในการพึ่งตัวเองหรือความสามารถในการยืนบนขาของตัวเอง เพราะความพอเพียงหมายถึง การที่มีความพอ คือ มีความโลภน้อย เมื่อโลภน้อยก็เบียดเบียนคนอื่นน้อย ถ้าประเทศใดมีความคิดนี้ มีความคิดว่าทำอะไรต้อง

พอเพียง หมายความว่าพอประมาณ ซื่อตรง ไม่โลภอย่างมาก คนเราก็คงจะเป็นสุข พอเพียงนี้อาจจะมีมาก อาจจะมีของหรูหรา ก็ได้ แต่ต้องไม่เบียดเบียนคนอื่น” ซึ่งพระองค์ทรงสรุปว่า “ความพอเพียงนี้ก็แปลว่า ความพอประมาณและความมีเหตุผล” (อภิชาติ ปันนเสน และคณะ. 2546 : 6-7)

จากวิกฤตการณ์ต้มยำกุ้ง ประเทศไทยได้พยายามแก้ไขปัญหาค่าเงินบาทที่ผันผวนสูงค่าและระดับการคลังของประเทศที่ประสบกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจครั้งใหม่ในปี พ.ศ. 2550 ต่อเนื่องมาจนถึงปี พ.ศ. 2551 โดยจุดเริ่มต้นของวิกฤตการณ์ครั้งนี้มาจากปัญหาสินเชื่อสำหรัมทรัพย์ที่มีความน่าเชื่อถือต่ำ (ซับไพร์ม) ในสหรัฐอเมริกา ที่ได้แผ่ขยายลุกลามไปยังสินเชื่อประเภทอื่นๆ และส่งผลกระทบต่อฐานะการดำเนินงานของสถาบันการเงิน จนกระทั่งนำมาสู่การขาดความเชื่อมั่นต่อสถาบันการเงิน รวมทั้งปัญหาสภาพคล่องในระบบการเงินทั่วโลก ส่งผลกระทบต่อให้ดัชนีหุ้นไทยลดต่ำลง นักลงทุนต่างชาติต่างพากันเทขายหุ้นและต่างพยายามขายสินทรัพย์เพื่อที่จะหาสภาพคล่องในรูปของเงินดอลลาร์ฯ เกิดการไหลออกของเงินทุนจากต่างประเทศ ส่งผลให้ค่าเงินบาทอ่อนค่าลง ซึ่งวิกฤตการณ์ครั้งนี้รู้จักและได้รับการกล่าวขานว่า “วิกฤตแฮมเบอร์เกอร์” จะเห็นได้ว่า ไม่ว่าจะเป็วิกฤตเศรษฐกิจในครั้งใด สิ่งที่เกิดขึ้นสะท้อนให้เห็นว่า การที่ชุมชน สังคมและประเทศ ได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมากสืบเนื่องมาจากการที่ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยต้องพึ่งพิงการค้าและการลงทุนกับต่างชาติเป็นหลัก ประกอบกับยังมีปัจจัยร่วมอื่นๆ ที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนา เช่น ปัญหาทางการเมือง ความไม่เชื่อมั่นและการขาดเสถียรภาพของรัฐบาล ทำให้ผลกระทบที่เกิดขึ้นมีระดับความรุนแรงค่อนข้างมากและยังมีผลกระทบในวงกว้าง การจะทำให้หลุดพ้นจากระบบเศรษฐกิจที่พึ่งพิงภายนอกเช่นนี้ จึงต้องดำรงชีพอย่างพอเพียงให้ได้ก่อน เพื่อจะได้ลุกขึ้นมายืนหยัดด้วยลำแข้งของตนเองได้ต่อไป ซึ่งเป็นวิธีการที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเรียกว่า “เศรษฐกิจแบบพอเพียงกับตัวเอง” (Relative Self-Sufficient Economy) เพื่อให้รอดพ้นจากภัยหายนะทางเศรษฐกิจได้อย่างปลอดภัย การดำรงชีพแบบ “เศรษฐกิจแบบพอเพียง” เป็นการเข้าสู่มาตรฐาน “พออยู่ พอกิน” ตามพระราชดำริ ซึ่งอาจปฏิบัติตนได้ดังนี้

1) ยึดความประหยัด คัดทอนค่าใช้จ่ายในทุกด้าน ลดละความฟุ่มเฟือยในการดำรงชีพอย่างจริงจัง ดังพระราชดำรัสว่า “...ความเป็นอยู่ที่ต้องไม่ฟุ้งเฟ้อ ต้องประหยัดไปในทางที่ถูกต้อง...”

2) ยึดถือการประกอบอาชีพด้วยความถูกต้อง สุจริต แม้จะตกอยู่ในภาวะขาดแคลนในการดำรงชีพก็ตาม ดังพระราชดำรัสที่ว่า “...ความเจริญของคนทั้งหลายย่อมเกิดมาจากการประพฤติชอบและการหาเลี้ยงชีพชอบเป็นหลักสำคัญ...”

3) ละเลิกการแก่งแย่งผลประโยชน์และแข่งขันกันในการการค้าขายประกอบอาชีพแบบต่อสู้กัน อย่างรุนแรงดังอดีต ซึ่งมีพระราชดำรัสเรื่องนี้ว่า “...ความสุขความเจริญอันแท้จริงนั้น หมายถึงความสุขความเจริญที่บุคคลแสวงหามาได้ด้วยความเป็นธรรมทั้งในเจตนาและการกระทำ ไม่ใช่ได้มาด้วยความบังเอิญหรือด้วยการแก่งแย่งเบียดบังมาจากผู้อื่น...”

4) ไม่หยุดนิ่งที่จะหาทางใช้ชีวิตหลุดพ้นจากความทุกข์ยากครั้งนี้ โดยต้องขวนขวายใฝ่หาความรู้ให้ เกิดมีรายได้เพิ่มพูนขึ้นจนถึงขั้นพอเพียงเป็นเป้าหมายสำคัญ พระราชดำรัสตอนหนึ่งที่ทำให้ความชัดเจนว่า “... การที่ต้องทำให้ทุกคนพยายามที่จะหาความรู้และสร้างตนเองให้มั่นคงนี้เพื่อตนเอง เพื่อที่จะให้ตัวเองมี ความเป็นอยู่ที่ก้าวหน้า ที่มีความสุข พอมีพอกิน และเป็นขั้นหนึ่งและขั้นต่อไป ก็คือให้มีเกียรติว่ายืนได้ด้วย ตนเอง...”

5) ปฏิบัติตนในแนวทางที่ดีตลอดถึงชั่วให้หมดสิ้นไป ทั้งนี้ด้วยสังคมไทยที่ล่มสลายลงในครั้งนี้ เพราะยังมีบุคคลจำนวนมากมิใช่น้อยที่ดำเนินการ โดยปราศจากการระมัดระวังต่อแผ่นดิน พระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระราโชวาทว่า “...พยายามไม่ก่อความชั่วให้เป็นเครื่องทำลายตัวทำลายผู้อื่น พยายามลดพยายามละความชั่วที่ตัวเองมีอยู่ พยายามก่อความดีให้แก่ตัวอยู่เสมอ พยายามรักษาและเพิ่มพูน ความดีที่มีอยู่นั้นในห้วงกมลสมบูรณ์ขึ้น...”

คำตอบที่ว่าแนวคิดระบบเศรษฐกิจแบบพออยู่พอกินจะช่วยแก้ไขวิกฤตทางเศรษฐกิจและปัญหา ทางสังคมของประเทศไทยในขณะนี้ได้อย่างไรนั้น อาจต้องพิจารณาว่า จะต้องช่วยให้ประชาชนที่อยู่ในภาค เกษตรกรรมและที่กลับคืนสู่ภาคเกษตรกรรมมีงานทำ มีรายได้ ในขณะเดียวกันก็ต้องสร้างรากฐานของ ชนบทให้แข็งแรง เพียงพอที่จะสามารถพึ่งตนเองได้ในระยะยาวด้วย (สุนทร กุลวัฒน์วรพงศ์, 2544 : 58-61)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจและต้องการที่จะศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาบัญชีเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อที่จะได้ทราบถึงแนวทางที่เหมาะสมต่อการนำแนวคิดและปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในทางปฏิบัติ จริงในหน่วยงานของรัฐและเอกชน และสามารถเสนอแนะระบบบัญชีที่เหมาะสมกับการทำธุรกิจในระบบ เศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในทางปฏิบัติอย่างแท้จริง อันจะเป็นการเสริมสร้าง ให้เกิดความเข้มแข็งและศักยภาพในการดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบบัญชีเศรษฐกิจพอเพียงที่สามารถนำไปใช้ได้จริงกับทั้งหน่วยงาน องค์กร หรือ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน รวมทั้งประชาชนที่ดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
2. เพื่อนำรูปแบบบัญชีเศรษฐกิจพอเพียงที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้ในหน่วยงาน องค์กร หรือกลุ่ม วิสาหกิจชุมชน รวมทั้งประชาชนที่ดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาบัญชีเศรษฐกิจพอเพียง มุ่งศึกษาถึงการพัฒนารูปแบบบัญชีเศรษฐกิจ พอเพียง และการนำรูปแบบบัญชีเศรษฐกิจพอเพียงที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้ในหน่วยงาน องค์กร หรือกลุ่ม

วิสาหกิจชุมชน รวมทั้งประชาชนที่ดำเนินงานตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยรูปแบบบัญชีเศรษฐกิจพอเพียง เป็นสิ่งทดลอง หรือตัวแปรต้น และความคิดเห็นต่อการใช้แบบบัญชีเศรษฐกิจพอเพียง เป็นตัวแปรตาม

ขอบเขตด้านประชากรและพื้นที่ในการวิจัย

ประชากรที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่

1. สมาชิกของกลุ่มแม่บ้านผลิตข้าวซ้อมมือวัดมะค่า ตำบลหัวสำโรง อำเภอบางบาล จังหวัดลพบุรี ซึ่งปัจจุบันเหลืออยู่เพียง 2 ราย เนื่องจากได้มีการสลายกลุ่มไปและเปลี่ยนอาชีพไปจากเดิม
2. สมาชิกของโครงการสาธิตทฤษฎีใหม่อันเนื่องมาจากพระราชดำริ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดนครราชสีมา โดยมีเจ้าหน้าที่ที่ทำงานรับผิดชอบเกี่ยวกับงานด้านบัญชีการเงินจำนวน 3 ราย
3. สมาชิกของหน่วยงานทหารพัฒนา อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีเจ้าหน้าที่ที่ทำงานรับผิดชอบเกี่ยวกับงานด้านบัญชีการเงิน จำนวน 5 ราย

ขอบเขตด้านระยะเวลาการวิจัย

การดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้ กำหนดระยะเวลาการดำเนินงาน 1 ปี นับแต่วันที่ได้รับอนุมัติงบประมาณการดำเนินงานวิจัย

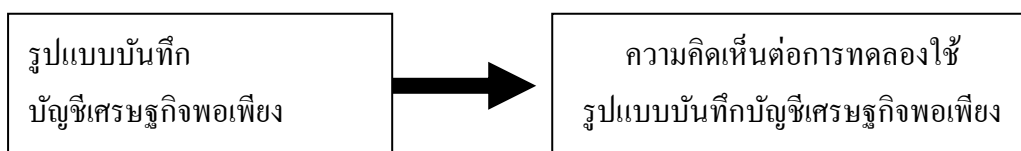
กรอบแนวคิดในการวิจัยและสมมติฐานการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้นแบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว และวัดผลเฉพาะหลังการทดลอง (One-group posttest only-design) เนื่องจากประชากรเป้าหมายมีขนาดไม่มากนัก และมีความเฉพาะเจาะจง คือ เป็นกลุ่มสมาชิกวิสาหกิจชุมชนในท้องถิ่น หน่วยงาน องค์กร ที่ดำเนินงานโดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยมีกรอบแนวคิดดังนี้

ตัวแปรต้นหรือ
สิ่งทดลอง (X)

ตัวแปรตามหรือ
ผลที่เกิดขึ้น (Y)

ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะดำเนินการวัดความคิดเห็นต่อการใช้บัญชีเศรษฐกิจพอเพียง ภายหลังจากการให้กลุ่มเป้าหมายได้นำบัญชีเศรษฐกิจพอเพียงไปทดลองใช้แล้ว

สมมติฐานในการวิจัย

ผู้ใช้รูปแบบบันทึกบัญชีเศรษฐกิจพอเพียงมีความคิดเห็นต่อการทดลองใช้รูปแบบบันทึกบัญชีเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับมาก

นิยามศัพท์

เศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง ความพอมี พอกิน พอใช้ ของประชาชนส่วนใหญ่เบื้องต้น โดยใช้วิธีการและอุปกรณ์ที่ประหยัดแต่ถูกต้องตามหลักวิชาการเมื่อได้พื้นฐานความมั่นคงพร้อมพอสมควร และปฏิบัติได้แล้ว จึงค่อยสร้างเสริมความเจริญและฐานะเศรษฐกิจขั้นสูงโดยลำดับต่อไป

การบัญชี หมายถึง การจดบันทึกรายการที่เกี่ยวข้องในรูปเงินตรา จัดหมวดหมู่ วิเคราะห์ และสรุปรายการในรูปของรายงานการเงิน

ระบบบัญชีเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง การวางระบบบัญชีอย่างง่ายเพื่อบันทึกกิจกรรมทางธุรกิจที่ดำเนินการตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยให้ผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกบัญชีเข้าใจสามารถทำบัญชีได้ด้วยตนเอง โดยมีข้อมูลครบถ้วนถูกต้อง เชื่อถือได้ และเป็นไปตามหลักบัญชี

รูปแบบบันทึกบัญชีเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง แบบบันทึกกิจกรรมทางธุรกิจที่ดำเนินการตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งเป็นเอกสารที่มีรายละเอียดต่างๆ สำหรับให้ผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกรายการทางบัญชีที่เกิดขึ้น

การพัฒนาบัญชีเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง กระบวนการบันทึกบัญชีเศรษฐกิจพอเพียงของหน่วยงานและประชาชนที่ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง แล้วนำบัญชีเศรษฐกิจพอเพียงไปพัฒนาเป็นบัญชีของหน่วยงานเอง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รูปแบบบัญชีเศรษฐกิจพอเพียงที่มีความสมบูรณ์และถูกต้อง สำหรับหน่วยงานของรัฐและเอกชน เพื่อนำไปบันทึกบัญชีเศรษฐกิจพอเพียง
2. เป็นแนวทางในการเรียนการสอนบัญชีเศรษฐกิจพอเพียงสำหรับสถานศึกษาต่างๆ
3. เป็นแนวทางในการทำรูปแบบบัญชีชนิดอื่นๆ เช่น บัญชีเฉพาะกิจ